

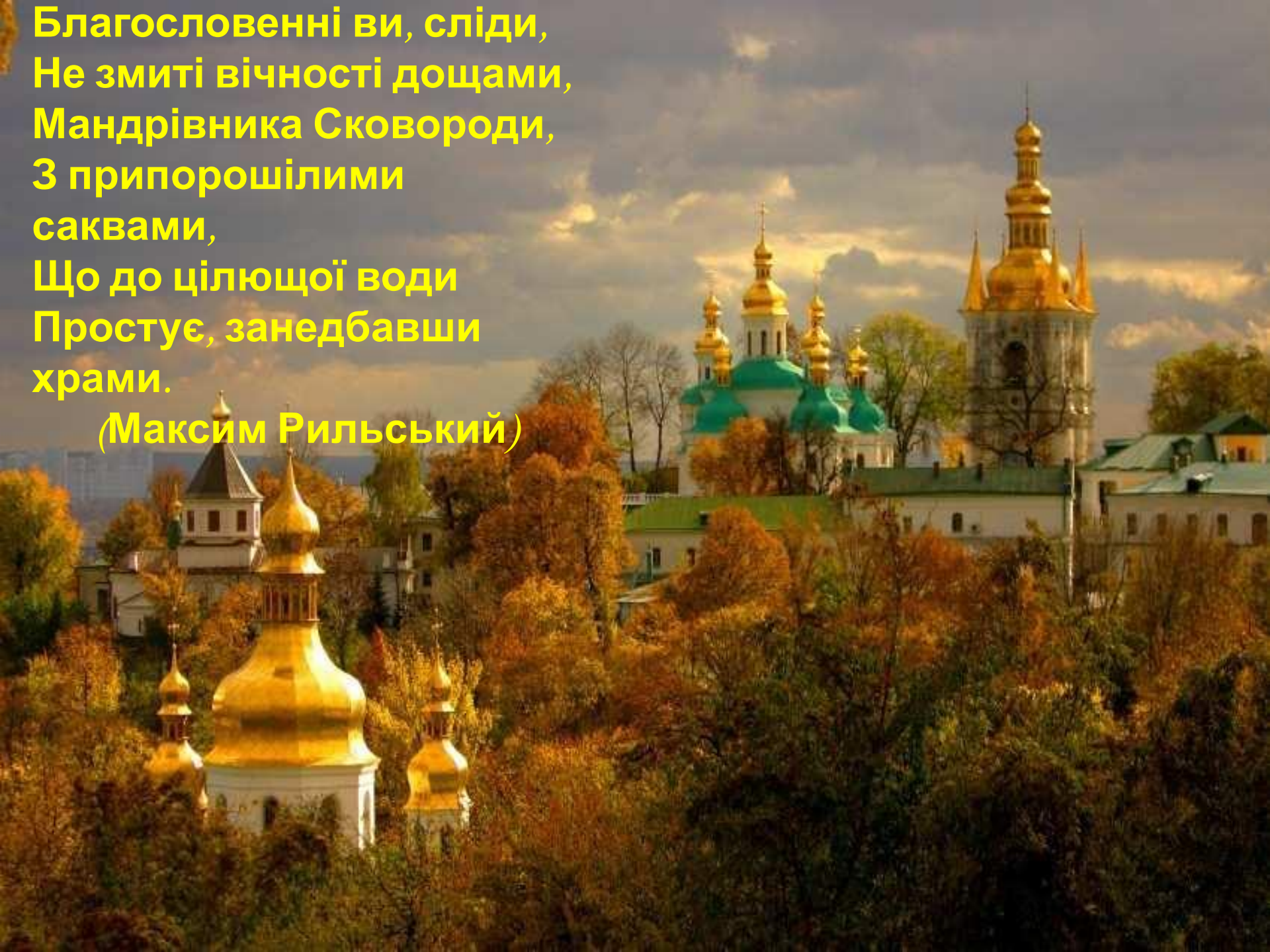
3
грудня
1722

9
листопад
а
1794

Благословенні ви, сліди,
Не змиті вічності дощами,
Мандрівника Сковороди,
З припорошілими
саквами,
Що до цілющої води
Простує, занедбавши
храми.

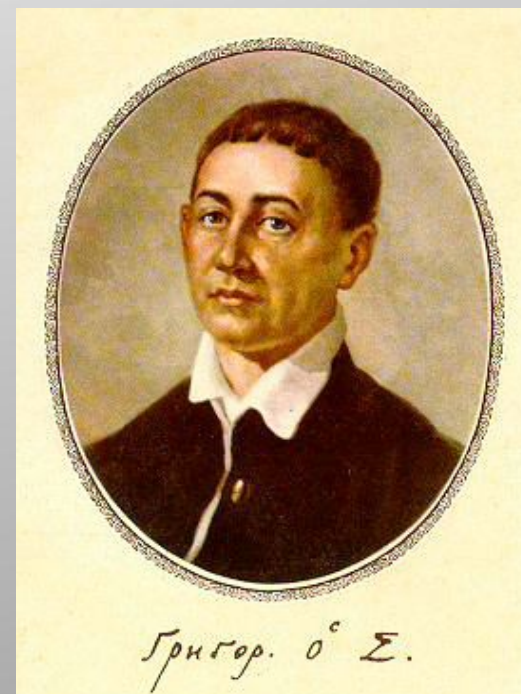
(Максим Рильський)

Григорій Савич Сковорода

Народився 22 листопада (3 грудня) 1722, Чорнухи, а помер 29 жовтня (9 листопада) 1794, Іванівка, Харківщина. Український просвітитель-гуманіст, філософ, поет, педагог.

Освіту здобув у Києво-Могилянській академії. Переслідуваний світськими та духовними властями, з 1770-х років вів життя мандрівного жебракуючого філософа. Зміст людського існування — подвиг самопізнання.

Приручити Сковороду робила спробу сама цариця Катерина II, запрошуючи на постійне проживання при дворі. У відповідь знову виклик: "Я не покину Батьківщини. Мені моя сопілка і вівця дорожчі царського вінця".

Твори Григорія Сковороди

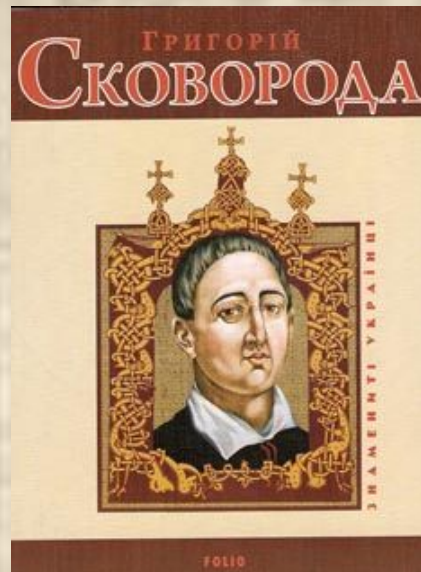
Збірки творів:

Сад божественних пісень

Пісні та фабули

Байки Харківські

Трактати. Діалоги

Смерть митця

Важко повірити, але великий філософ передбачив свою смерть. У 72 роки він пішки пройшов триста верств аж до Орловщини, де жив його учень і приятель Михайло Ковалинський, щоб передати йому рукописи своїх творів. Радісною була зустріч щирих друзів. Непомітно проминув час у задушевних розмовах. Останні слова, обійми, стискання рук — і Григорій Савич рушив додому. Зупинився в селі Іванівці. З цієї нагоди господар запросив гостей; серед своїх прихильників Сковорода був веселий, балакучіший, згодом вийшов у сад і край дороги став копати яму. «Що це ви робите, Григорію?» — запитали здивовані друзі. «Та копаю собі могилу, бо прийшов мій час», — наче про щось буденне, відповів той. Коли ж гості роз'їхалися, Сковорода помився, переодягнувся в чисту білизну, ліг на лаві й... заснув навіки. Сталося це 9 листопада 1794 р. Помер великий мудрець так просто, як і жив.

Вшанування пам'яті

1919 р. – в Україні було відзначено 125-річчя з дня смерті Сковороди.

1922 р. – 200-річчя з дня народження.

1939 р. – 145-річчя з дня смерті.

1942 р. – 220-річчя з дня народження.

1944 р. – 150-річчя з дня смерті.

"Благословенні ви, сліди мандрівника Сковороди"

Щороку у вересні в Чорнухах проводиться традиційне літературно-мистецьке свято “Благословенні ви, сліди мандрівника Сковороди”, започатковане у 1992 році .

Перлини пам'яті учнів школи села Чорнухи присвячені Г.Сковороді

- В пам'ять про великого філософа учні села Чорнухи присвятили йому свої вірші, так звані “ перлини пам'яті ” .

Моє село

Я так люблю своє село.
Садами вквітчане воно.
У зелені все потопає.
Тут Многа-річка протікає.
Прославлені Чорнухи здавна.
Історія села тут славна.
Ведуть до нас сюди сліди
Мандрівника Сковороди.

Невмирущий

Хоч не одне уже пройшло століття
З народження Сковороди,
Та мудре його слово
Жило, живе і житиме завжди.

Стоїть філософ біля школи,
Замріяно вдивляється у світ.
Він оглядає ліс та гори
І бачить нації прекрасний цвіт.

Він бачить скрізь поля й сади,
І плескіт тихих вод,
І стежку, де йдемо і я, і ти,
Щоб досягти в житті нових висот.

с/мт Чорнухи

Музей
м. Г.С.Сковороди

- Ім'ям Сковороди названо село Сковородинівка, Золочівського району на Харківщині; вулиці у Києві, Харкові, Полтаві, Одесі та інших містах; Харківський педагогічний інститут та Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди носять ім'я Сковороди. Іменем філософа названо також Інститут філософії України. Крім того, у 2005 р. на базі Переяслав-Хмельницького державного педагогічного університету імені Григорія Сковороди було створено Центр Сковородинознавства, очолений Миколою Корпанюком, який щодва роки проводить Сковородинівські читання.
- 15 вересня 2006 року Національний банк України випустив банкноту номіналом 500 гривень, на аверсі якої зображено Григорія Сковороду

УСЕ ПРОМИНАЄ,
АЛЕ НАПРИКІНЦІ ВСЬОГО
ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЛЮБОВ.
УСЕ ПРОМИНАЄ
ЗА ВИНЯТКОМ БОГА І ЛЮБОВІ.
Григорій Сковорода

Декілька прикладів афоризмів

Григорія Сковороди:

Хто думає про науку, той любить її, а хто її любить, той ніколи не перестає вчитися, хоча б зовні він і здавався бездіяльним.

Ні про що не турбуватись, ні за чим не турбуватись — значить, не жити, а бути мертвим, адже турбота — рух душі, а життя — се рух.

Що може бути солодше за те, коли любить і прагне до тебе добра душа?

Любов виникає з любові; коли хочу, щоб мене любили, я сам перший люблю.

Хіба розумно чинить той, хто, починаючи довгий шлях, в ході не дотримує міри?

Більше думай і тоді вирішуй.

Скільки зла таїться всередині за гарною подобою: гадюка ховається в траві.

Хто добре запалився, той добре почав, а добре почати — це наполовину завершити.

О, коли б змога писати так само багато, як і мислити!

Щасливий, хто мав змогу знайти щасливе життя. Але щасливіший той, хто вміє ним користуватись..

Не досить, щоб сяяло світло денного сонця, коли світло голови твоєї затьмарене.

Похибки друзів ми повинні вміти виправляти або зносити, коли вони несерйозні.

Добрий розум робить легким будь-який спосіб життя.

З усіх утрат втрата часу найтяжча.

Майбутнім ми маримо, а сучасним гордуємо: ми прагнемо до того, чого немає, і нехтуємо тим, що є, так ніби минуле зможе вернутись назад.

Уподібнюйся пальмі: чим міцніше її стискає скеля, тим швидше і прекрасніше здійснюється вона догори.

Немає нічого небезпечнішого за підступного ворога, але немає нічого отруйнішого від удаваного друга.

Мудрець мусить і з гною вибирати золото.

Коли велика справа — панувати над тілами, то ще більша — керувати душами.

Збери всередині себе свої думки і в собі самому шукай справжніх благ.

Копай всередині себе криницю для тої води, яка зросить і твою оселю, і сусідську.

Хіба не любов усе єднає, будує, творить, подібно до того, як ворожість руйнує?

Як ліки не завжди приємні, так і істина буває сувора.

Все минає, але любов після всього залишається.

Кому душа болить, тому весь світ плаче.

Тоді лише пізнається цінність часу, коли він втрачений.

